

[Damsgaard.]

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger til den højtærede finansminister, som jeg forstod ikke rigtig kunne lide, at jeg i min tale omtalte regningerne for regeringens politik. Nu ville han på denne lidt snedige måde vende det om uden i og for sig at argumentere for det og skyde skylden over på venstre, endogså for disse skattekuketter, der har plaget os året igennem. Det er da vistnok at vende tingene på hovedet. Jeg tror heller ikke, den forklaring vil blive godtaget af ret mange andre end måske lige det ærede medlem hr. Peter Jørgensen, der rigtignok var meget taknemlig og lidet kritisk over for regeringen og derfor også fik dette ministerielle klap.

Det, jeg i øvrigt i finanslovdebatten har ville påpege — og også har efterlyst — er bl. a. mere sammenhæng mellem de forskellige led i vor økonomiske politik. Jeg lagde mærke til, at det var noget, som også den højtærede finansminister kunne lide, men han kunne dog ikke lide at takke mig for, at også jeg havde nævnt det, som det ærede medlem fru Grethe Philip fik megen hyldelse for. Hvis denne sammenhæng blev gennemført, kunne vi måske undgå de mange velkendte finanspolitiske gyngeture, her nævnt i forbindelse med afgifterne og da også for øvrigt i forbindelse med den skæve økonomiske sæsonfordeling, som jeg nævnte i min tale, med store underskud om sommeren og måske overskud om vinteren.

Nu taler regeringen også om forsigtighed vedrørende statsudgifter, hvad man så end fra den side mener dermed. Det afspejler sig i hvert fald ikke tydeligt i finanslovsforslaget. Den højtærede handelsminister, som er til stede, udtalte på et møde i Slagelse i dagene omkring finanslovsforslagets fremsættelse, at finanslovsforslaget er udtryk for en sparsommelighed så stor, at man har skåret i levende kød. Jeg kan næsten høre den udtalelse blive fremsat. Ministeren ømmede sig ligefrem ved at sige det. Det er måske, fordi han har lovet for meget forud. For hvor er i grunden besparelserne?

Jeg vil gerne sige det sådan: venstre kan ikke acceptere, at udtrykket forsigtighed alene skal gå på, at staten i hvert fald får nok. Vi kan ikke gå efter princippet, at det, der skal til, det skal nu engang til,

når det er staten, det drejer sig om. Vi har også brug for forsigtighed i den henseende, at staten ikke tager mere fra borgerne end strengt nødvendigt, for også til den side er der risiko for meget uheldige samfundsøkonomiske virkninger. Det kan jo ikke være et mål i sig selv at begrænse befolkningens forbrugsmuligheder og velstand. Målet må dog være at lægge forholdene sådan til rette, at produktionsudviklingen kan give reelt indhold til de størst mulige løn- og indkomststigninger og for hele befolkningen. Men skal det ske, så er det også nødvendigt, at vi udformer hele vort skattesystem sådan, at det ikke unødigt straffer initiativ, arbejdsomhed og privat opsparing, for når det kommer til stykket, er det jo disse faktorer hos den enkelte borger, som skal bringe os større produktion, større velstand og bedre kår i det hele taget i fremtiden. Der findes efter min mening ingen anden vej til virkelig fremgang for hele befolkningen.

I denne forbindelse kunne jeg have lyst til igen at pege på det problem, vi alle taler så meget om, men gør alt for lidt ved, en virkelig skattereform. Men det skal jeg nu afstå fra at tale mere om her i dag; jeg går ud fra, at den højtærede finansminister ligesom sine forgængere vil love at gå i gang med det og så forhåbentlig også får noget ud af det.

I forbindelse med det stadige krav om selskabs- og ejendomsskat o. s. v. har jeg lyst til at sige, at folketinget ikke må glemme, at alle de forskellige erhverv i by og på land har deres meget store opgaver. Det kan ikke gå an, at det offentlige til stadighed tager først af de knappe investeringsmuligheder, hvorigennem der skal skabes nye og gode arbejdspladser, hvis vi skal klare os og sikre beskæftigelse og udkomme for alle i det kommende år. Det er efter min opfattelse vigtigere, at det er de private erhverv, der stort set skaber disse pladser og ikke staten, og det indebærer privat opsparing, ikke statsopsparing. Herom er der vel en betydelig meningsforskel mellem det ærede medlem hr. Peter Jørgensen og finansministeren på den ene side og så mig; derfor har jeg lyst til at understrege det igen.

Statsudgifterne er nu fordoblet siden omsforliget i 1962, og det er jo ikke under-